

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Naisena mereväes

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Navy Woman
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Kadi Möldri
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2004 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01406222
ISBN 978-9949-82-859-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pühendatud Betty Zimmermanile,
tähelepanuväärsele naisele ja erilisele tädile

Tänuõnad:

USA mereväe kaptenmajorile, juristohvitseride korpuse
ülemale Cheryl K. Rife'ile

ÜKS

VIHM. Sadanud oli kogu aeg seitsaadik, kui kaptenmajor Catherine Fredrickson, juristohvitseride korpuse ülem, saabus mereväe allveelaevastiku Bangori baasi Silverdale'is Washingtonis. Oktoober tähendas Hawaiiil mahedaid ookeanibriise, Mai Tai kokteile* basseini ääres ja 27-kraadist päikesepaistet.

Teisisõnu, ta oli lahkunud paradiisist ja üle viidud põrgusse.

Kui ilmast võis veel üle saada, siis täitevohvitser komandör Royce Nylandist küll mitte. Catherine polnud iial kohanud kedagi, kes teda rohkem ärritas. Hawaii baasi juriidiline personal moodustas mõnusa sõpruskonna, mis tegi tööst meeldiva kogemuse.

Bangor oli midagi muud, kuid kontrast ilmnes kõige selgemini Catherine'i kahe ülemuse vahel. Talle lihtsalt ei meeldinud see mees ja välise käitumise põhjal paistis, et see tunne on vastastikune.

* Mai Tai – rummi, tsitruselikööri ja laimimahla kokteil. – *Tõlkija märkus.*

Catherine teadis algusest peale, et miski on valesti. Üheski teises baasis ei pidanud ta nii tihti valves olema. Neli nädalat järjest oli ta reede öösel kahekümne nelja tunnises valves. Justkui oleks komandör Nyland võtnud oma isiklikuks eesmärgiks kogu tema elu segi paisata.

Kuu möödudes muutus Catherine selle tõttu üdini turtsakaks.

„Fredrickson, kas sul on Milleri juhtumi kaustad?“

„Jah, söör.“ Catherine tõusis, võttis küsitud kausta ja ulatas mehele, kes oli enamiku päevast tema mõtted vallutanud.

Komandör Nyland avas kausta ning hakkas seda temast eemaldudes lugema. Catherine jälgis meest, üritades välja mõelda, mis võis tema puhul olla nii ebameeldiv. Ehk oli sel mehel midagi brünettide naiste vastu. Kuigi see tundus hullumeelne, ei saanud ta midagi parata, et nõnda mõtles. Võib-olla see, et ta oli väike ja peene kondiga. Enam kui tõenäoline, et ta meenutas Nylandile kedagi tuttavat, keda ta üldse ei sallinud. Asi oli ikka väga halvasti. Niipalju, kui Catherine mõistis, polnud ta midagi sellist teinud, et mehe põlgust ära teenida, ja ausalt öeldes ei kavatsenud ta seda rohkem taluda.

Levis kuulujutt, et Nyland on vallaline. Catherine oli samuti seda meelt. Kui mehe käitumine tema suhtes oli viide, kuidas ta naisi kohtleb, siis vajas see kutt korralikku suhtumise muutmist.

Nylandi ilmne sallimatus tema suhtes lahendas ühe probleemi. Catherine'il ei tarvitsenud muretseda, et nende vahel midagi romantilist võiks tekkida. Kui naine oleks tahtnud leida tõhusat viisi, kuidas oma mereväekarjäärile lõpp teha, siis tarvitseks vaid alustada vennastumist ülemusest ohvitse-

riga samast üksusest. See oleks Catherine'i teada kiireim viis tribunali alla sattuda. Mervägi sellist käitumist küll ei salli.

Lisaks Nylandi vastikule suhtumisele polnud see mees ka tema tüüp. Catherine'ile meeldisid leebemad ja palju meeldivamad mehed.

Üheteistkümne mereväes oldud aasta jooksul oli Catherine töötanud koos terve rea ohvitseridega, kuid mitte ükski polnud tekitanud nende vahel nii tugevat ebakõla.

Mitte miski, mida Catherine tegi, ei meeldinud Nylandile. Mitte miski. Kiitusele lähim, mille ta üldse oli oma täitevohvitserilt saanud, oli järsk peanoogutus, nagu oleks see kiituseks piisav. Noogutus!

Hull oli sealjuures aga see, et Catherine oli sellest tööpoolest elevile läinud. Ta oli kogu päeva tobe naeratus näol ringi käinud.

Ta pidi Hawaiiile tagasi saama ja ruttu.

„Tule minu kabinetti, kaptenmajor.“

Catherine tõstis pilgu ning avastas jahmatusega, et komandör Nyland seisab otse tema laua ees.

„Jah, söör,“ vastas ta vilkalt. Ta tõusis, võttis märkmiku ja järgnes siis mehele tema kabinetti.

Komandör Nyland võttis istet ja osutas oma laua vastas asetsevale pehmele toolile, et naine sellele istuks.

Catherine heitis ümberringi pilgu ning neelatas närviliselt. Talle ei meeldinud üldse selle koha väljanägemine. Kõrge ja kõikvõimas komandör kortsutas kulmu. Ja ega selles olnudki midagi ebatavalist. Parimagi tahtmise juures ei suutnud Catherine meenutada teda naeratavana.

Catherine lasi mõttes kähku üle need juhtumid, mille kallal ta viimastel päevadel tööd oli teinud ega suutnud meenutada

midagi, mis oleks kriitikat väärt. Muidugi ei vajanud mees vabandust.

Vaikus venis ebamugavaks ja Catherine ootas, et komandör teda valgustaks. Tal oli juba keelel Nylandile meenutada, et tema oli see, kes oli Catherine'i just oma kabinetti kutsunud, kuid oleks olnud kohatu lubada oma häälede kasvõi väikest sarkasmivarjundit.

„Olen viimaste nädalate jooksul sinu edusamme jälginud.“ Mehe ükskõikne sinisilmne pilk libises üle Catherine'i näo. Too tunnetas tugevamalt kui kunagi varem, milline ta välja näeb. Tihedad tumedad juuksed olid kuklasse asjalikku krunni keeratud ning vormipintsak ja seelik olid korralikult triigitud. Tal oli tunne, et kui mees kasvõi ühe kortsu leiaks, käsutatakse ta mahalaskmisele. Ükski mees polnud teda eales end ujedamalt tundma pannud. Nyland jätkas jõllitamist, nagu näeks teda esimest korda. Ei mingit märki positiivsest hinnangust naise hea välimuse kohta. Catherine polnud ennast täis, kuid ta oli mõõdukalt veetlev ja seega tundus mehe pilk, mis pidas teda vaid pisut enamaks kui kivikujuks, kergelt solvav. Okei, tal ei tarvitse end nõnda tunda, mõtiskles Catherine. Oleks ta märganud nois koobaltsinistes silmades pisematki huviraasu, olnuks see palju hullem.

„Jah, söör.“

„Nagu ma ütlesin,“ jätkas mees, „olen sinu tööd jälginud.“

Catherine märkas, et Nyland konstateeris vaid fakti ilma seda täpsustamata. Kui Nyland oli teda jälginud, siis tuli tunnistada, mitte avalikult muidugi, et Catherine oli teda samuti jälginud. Ta võis ju olla ebameeldiv ja Catherine'i meelest pahur, kuid teda austati ning enamasti meeldis ta teistele.

Isiklikult leidis naine, et ta oli tõeline nuhtlus, kuid tema arvamust oli mürgitanud reedeõhtune valvekord neli nädalat järjest.

Igas asutuses tuli poliitikaga tegemist teha, kuid Bangoris paistis seda olevat rohkem kui üheski teises baasis, kuhu tööülesanded Catherine'i viinud olid. Täitevohvitser Royce Nyland oli volitatud kapten Stewarti otseses alluvuses Catherine'i juriidilist kontorit juhtima. Ta tegi seda erapooletu ja emotsioonitu oskusega, milletaolist naine oli haru-harva näinud. Mitmeski mõttes oli ta parim ohvitser, kellega Catherine üldse koos oli töötanud, ja teisalt, kõige halvem.

Oli näha, et see mees on sündinud juht. Tema sale ja muskulis keha ning hea välimus tõmbas tähelepanu. Tema ametikoht nõudis seda.

Tegelikult nüüd, kus Catherine'il oli minut aega komandöri segamatult analüüsida, oli ta nõus tunnistama, et mees oli isegi kütkestav. Mitte klassikalises mõttes ilus. Pilku-püüdev, otsustas ta. Mitte tavaline.

Mehe välimus polnud just selline, mille peale naine minesusse langeks. Tema juuksed olid peaaegu mustad. Nende tumedus koos sügavsiniste silmadega moodustas kontrasti, mida polnud võimalik tähele panemata jätta. Tal olid laiad õlad ja kuigi Catherine teadis, et mees on keskmist kasvu, umbes tollijagu alla kuue jala, jättis ta mulje, nagu oleks kõiges, mida ta teeb, võimu ja jõudu.

Catherine'i uuriv pilk ei paistnud teda häirivat. Ta nõjatuse tooli seljatoele, hingas välja ning teatas: „Mul on heameel teada anda, et olen valinud sind baasi füüsilise vormi programmi asekoordinaatoriks.“

„Asekoordinaatoriks,“ kordas Catherine aeglaselt. Süda lõi tuimalt ja raskelt ning vajus siis nagu kaalupomm kõhtu. Kulus hetk, enne kui see taas korrapäraselt lööma hakkas, ja Catherine reageerida suutis. Ainus lisatöö, mida ta oleks iga hinna eest vältida tahtnud, oli füüsilise vormi programmi koordinaatori oma. See oli igatahes baasi kõige vähem kades-tatav töö.

Merevägi võttis meeste ja naiste füüsilise tippvormi eest hoolitsemist tõsiselt. Ülekaalulised pandi rangele dieedi ning harjutuste režiimile. Koordinaatorina peaks Catherine tege- lema lõputute kohtumistega, et igäühe edusamme kaardis- tada. Temalt oodataks ka igäühe isiklikele vajadustele vas- tava spetsiaalsete harjutuste programmi koostamist. Peale selle antaks talle valus ülesanne vallandada mereväest need, kes kaalu ja vormi nõudeid täita ei suuda.

„Usun, et oled selle tööga tulemuslikult toimetulekuks kvalifitseeritud.“

„Jah, söör,“ ütles Catherine ja hammustas keelde, et hoi- duda rohkem ütlemast. Selle ülesande käsilevõtmine, olgugi et asendajana, tähendas, et ta ei jõua enam hingegi tõmmata. See oli aeganõudev vastik ülesanne. Kui täitevohtitser tahtis iga hinna eest hävitada tema viimset kui võimalust teistega suhelda, siis õnnestus see tal ühe hoobiga.

„Leitnant Osborne kohtub sinuga kell viisteist ja annab vajalikud paberid. Küsimuste korral suuna need temale.“ Juba vaatas mees temast mööda, jättes ta sinnapaika.

„Aitäh, söör,“ ütles Catherine võideldes kõigega enese sees, et ärritust varjata. Ta väljus kabinetist ja sulges plöksa- tusega ukse, lootes, et ülemus arvab, et seda tegi tuul. Kurat,

Nylandil vedas, et ta seda neetud asja hingedelt maha ei rebinud.

Nii väärika sammuga kui ta vähegi suutis, pöördus Catherine tagasi oma kabinetti. Ta asetask ploki pisut liiga tugevasti lauale, tõmmates Elaine Perkinsi, oma sekretäri tähelepanu, kelle valduses olev krimuline laud asus Catherine'i kabineti kõrvalruumis.

„Probleemid?“ küsis ta. Mereväelase naisena oli Elaine sõjaväelase elu raskustega tuttav.

„Probleemid?“ kajask Catherine sarkastiliselt. „Mis küll saaks nässu minna? Kuule, kas ma olen kuidagi eemale-tõukavalt vastik?“

„Ei ole märganud,“ ütles Elaine kähku.

„Halb hingedõhk?“

„Ei.“

„Kas kombinee paistab seeliku alt?“ Ta pöördus ja üritas selles ise selgusele jõuda.

„Mina küll ei näe,“ kinnitask Elaine. „Miks sa seda küsid?“

„Niisama.“ Sellega piirdudes kõmpis Catherine kabinetist välja ning suundus mööda vestibüüli joogifontääni juurde. Ta kummardus käe värisedes, haarask korraliku suutäie ning lasi külmal veel haavatud uhkust leevendada.

Catherine soovis Sallyga kõnelda. Nad olid kahekesi ainsad naisohvitserid mitmesajamehelises komandos, kuid see polnud praegu võimalik. End piisavalt kogunud, et tagasi pöörduda, tegi ta seda, sundides näole naeratuse.